

Дубровицький навчально-виховний комплекс
«Ліцей-школа»
Дубровицької міської ради

НА ШРАМАХ ЧАСУ

Матеріали

на Всеукраїнський конкурс учнівської творчості

«Об'єднаймося ж, брати мої!»,

номінація «Література»

Підготував

Моторко Владислав Андрійович,

ліцеїст групи І-2 (11 клас)

Дубровицького навчально-виховного
комплексу «Ліцей-школа»

Керівник:

Білотіл Галина Іванівна,

учитель зарубіжної літератури

Дубровицького навчально-виховного
комплексу «Ліцей-школа»

2021

...Своє життя поклали
на ваги, і не вагались
жодної хвилини.
Злякалися, спинились
вороги. І ми сьогодні
маєм – Україну!

О.Калина

Владислав Моторко

навчається в групі історичного профілю
Дубровицького НВК «Лицей-школа».

Пише поетичні твори. Грає на гітарі,
Любить спорт, особливо футбол. Закоханий у світ
літератури,

Наразі шукає себе, Прагне пізнавати та
відкривати нові, незвідані грані життя.

Залюблений у мрії та задивлений у світ, з
чутливою поетичною душею – такий Владислав,
таким є і світ його віршів.

СКРИЖАЛІ ЧАСУ

Україна - це я.
Україна - це ти.
Україна - це ми.

Що можеш сказати, якщо не знаєш давнини?
Якщо не бачив, як билися за волю козаки?
І як звитягою вершилися століття і роки?

Подякуй князям.
Подякуй Великим.
Великим мужам.

Святославу, що мужньо бився з ворогами.
Батьку Володимиру — великому хрестителю.
Батьку Ярославу — мудрому правителю.

Настали лихі часи.
Часи розбрату.
Часи розладу.

Коли брат погрожував рідному брату,
Й не мав пощади, а ще ставав катом,
Лиш би прибрати до рук своїх владу.

Скористались монголи -
Золотого Тамерлана...
«моголи-моголи» -

І ще більше Київську державу розкололи.
Не втримали навали мури, впали частоколи.
Загорівся Київ. Татари збороли...

Не дрімали
 Посіпаки.
 Москалі і поляки.

Козаки ж називали їх просто — "ляхи".
Коли це українці стали кріпаками?
Давайте боротись з ляхами та москалями!

І повстав народ
 Під проводом
 Батька Хмеля,

І став, як криця, міцний, як скеля.
Байда Вишневецький - у Запорозькій Січі.
Народне повстання! Шаблі! Мечі!

Козацька потилиця
 Панам ляхам,
 Москалям не хилиться!

Святий отець на битву благословляє.
Кінь, шаблюка, вітер в полі гуляє.
Нашої козацької волі ніхто не здолає!

Жовті Води,
 Корсунь,
 Пилявці

Славні воїни, хвацькі, у вишиванці,
Боролися січовики за містечка.
Сумно, але програли під Берестечком.

Ось так біда!
 Ось так лихо!
 Хмельницького не стало!

Що ж вдіяти, щоб військо не пропало?

Нового гетьмана час обирати,
Батька отамана слухати поради.

Хоч і був
Останній син Юрій
У гетьмана Богдана,

А опинилась булава у Виговського Івана.
Богданів писар продовжити хотів його війну.
Та козаки інакше порішили - зрадили йому.

Прийшла доба
Інакша -
Руїни час настав.

Братський народ у розрусі потопає.
Дорошенко був названим Руїни Сонцем
Та, попри це, не був він Україні охоронцем.

Ішли роки.
Зросла
нова держава.

Та знов схопила її рука кістлява.
Прийшли війська могутнього царату,
Установили владу Московського протекторату.

Наш славний
Кобзар -
Шевченко Тарас

Писав, закликав, заявляв у весь глас:
"Поховайте та вставайте, кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю, волю окропіте".

Задвигтіла,
І постала
ненька Україна!

Люд гордий та вільний не впаде на коліна!
Грушевський - наш перший президент!

Та не довго тішив той любий момент...

Повернув

Гетьманство

Скоропадський.

Слухай гетьмана, народе братський!

Але ж Скоропадський - це вам не Хмельницький.

І знову розпач в душах мужицьких.

Потім

Прийшла до нас

Директорія.

І воз'єдналась уся українська територія.

Так прагнула цього вкраїнська нація!

Але не дримає більшовицька братія.

Радянський Союз -

Українська

Республіка.

Герб з колосками, червона символіка.

Час непу, розрухи, мерзенного холоду

І найстрашнішого лютого голоду.

Геноцид

Проти нації,

Нашої нації,

Проти совісті, людськості, цивілізації.

День за днем пухли з голоду і помирали.

"Совети" червоні їх трупи згрібали.

Загальна

Провальна

Колективізація,

Механізація й гідрофікація.

Та накази в кулака хліб забрати,

А незгідних до таборів смерті заслати.

Увірвалась
Війна,
Війна Вітчизняна.

І крапала кров на землю багряна.
Фашистської нечисті полчисько кляте
Повзло, наче погань, нице й прокляте.

Запеклі бої.
За державу,
За спокій.

Скільки смертей! І нездійснених кроків!
Скільки плачу, голосінь і моління!
Як же страждало війни покоління!

Мир!
Перемога!
Вже нема супостата!

Чи дочекалася мама солдата?
Чи син обійняв свого тата-героя?
Та довго війна свої рани не гоїть...

Ура!
Незалежність!
Вільна держава!

Стяг жовто-синій, Тризуб величавий.
Як гордо і щиро звучить рідний Гімн
І дзвонів церковних доноситься спів!

І знову біда!
Знову
Горе і плач!

Націлює зброю убогий космач.
Загарбує, нищить, паплюжить і бреше,
Оманою губить, полум'ям креше.

Наші герої
На сході,

Насподі

В окопах сирих, з молінням Господнім,
Не зламати їх дух у катівнях в полоні,
Де вмирають у муках на холоднім бетоні.

Історія наша -

Історія славна.

Вкраїнського роду наука прадавня.

"Любіть Україну, як сонце, як води..."

В годину щасливу, в годину негоди..."

Сім чудес України

Перше чудо - український герб-тризуб.
Врісся в землю, як незламний, міцний дуб.
Посадив його Володимир Святий
На землі Київській, під сонцем золотим.

Друге чудо – Гімн ньєнки України,
Квітчається він гронами калини.
Піднесено, велично промовля
Його вустами ріднесенька земля.

Третє чудо – козацька наша слава.
Завжди звитяжна, бувала і лукава.
Схилилася, але не впала на коліна
Навіть в той час, коли прийшла Руїна.

Четверте ж чудо – мова полум'яна!
Оспівана Тарасом, ніжна і весняна!
Не знищили її ніякі заборони,
Ні царські утиски, ні «руські» кордони.

А п'яте чудо – це любов до волі,
Свободи духу на широкому роздоллі.
І хоч вогонь у декого вже вщух,
Та розгориться полум'ям козацький дух.

І шосте чудо – Київ величавий,
Столиця наша древня Української держави.
Скільки боїв, знегод жахливих
Та не стояв ніколи на колінах!

Сьоме чудо – багатий наш народ.
Скільки ж здолав він тяжких перешкод!
Та попри все він буде вічно жити
Любити, вірити, творити!

Україна – єдина, одна!

Україно моя, моя матінко рідна,
Я звертаюсь до тебе, як люблячий син.
Ти годуєш мене, грієш сонечком світлим
І даруєш багато щасливих хвилин.

Зрозуміти багато і навчитись багато
За цей час, що живу, я для себе зумів,
Бо казали мені мої мама і тато:
«Україна - єдина від поліських степів...

Україна - єдина до Чорного моря,
І від Сяну до Дону - єдина вона,
Хай же буде майбутнє безхмарне, без горя,
Бо для всіх Україна у світі одна!»

Не стаєш на коліна, не ставала й не будеш,
Бо вогненна душа в тебе й серце таке ж.
І героїв своїх ти повік не забудеш,
У скрижалях історії їх збережеш.

Ти на світі для мене єдина така,
Й я готовий писати ці кров'ю слова!

Ранок. Схід. «Град» порушив спокій...
Здається – до смерті кілька кроків...
І ось видніється ворожий десант.
«Вперед! До бою!» - кричить комбат.

Лиш мить – і вже летить граната...
Вибух!.. Крик... Джгут і вата...
Хто, крім матері, пам'ятатиме того солдата?
У кого ще буде душа розіп'ята?

Усі ми – браття, боремося за волю
Й стоятимемо, стиснувши кулак до болю.
Усі ми вистоїмо у борні з ворогами,
Не нам боятися чужинської навали...

Але! Хтось торгує життями, наче у грі.
Хтось заробляє гроші чималі
Й не згоден, щоб панував у світі мир,
Вдає стратега, нап'яливши мундир.

Тим часом хлопців чекають вдома
І доля часто зовсім невідома...
Хтозна, що там, в ворожому окопі
І скільки позначок на стовпі...

Чи можемо спокійно спати,
Коли бої на Сході йдуть?
Серед бійців ООС є втрати,
І помочі вони так ждуть.
Адже тримають оборону,
Без відпочинку та без сну,
Щоб не впустити супостата,
Щоб вибити ту сарану.
За них країна вболіває,
Їм треба силу зберегти.
Нехай це разом нас єднає,
Щоб там змогли перемогти!
Щоб зустрічала мати сина,
А він герой і він - живий!
Щоб татка бачила дитина,
Він любий їй і дорогий!
Нехай позаживають рани,
Нехай загояться вони!
Щоб ви завжди були здорові,
Моєї Матері Сини!

Там, біля хати, червоніла калина.
У стражданні жила невільна родина.
Кобзарі співали пісні козацькі.
Скрипіли дорогою вози чумацькі.

В українському селі пани панують,
Вони на полі не працюють,
До крові лиш кріпаків лупцюють,
Як собак, продають чи купують.

Кріпака життя не коштує і грошá
Панове, прогнила ваша душа.
Засохла, як трава, бо совісті нема,
Якщо вона у вас і взагалі була.

Де вам знати про сільські рани на руках,
Скільки болю на тих мозолях!
Скільки поту пролито на полях!
Та терпляче несуть свій хрест на плечах.

Утомився народ від того ярма.
Воля людська – не треба й дарма.
Та й де ж вона? Давно уже нема.
Люди благають – до неба руки здіймають.

Коли ж ви, стражденні, встанете з колін?!
Досить бити панам поклін!
Скиньте окупи! Змийте кров ворожу!
Виборіть собі свободу!

Станьте на захист! За правду! За волю!
Станьте же, браття, до бою!
За вільне життя, за братерство народу,
За вільну країну, за мир і свободу!

У житті, наче у віртуальній грі,
Щоб перемогти, слід випробування пройти.
Не прогнутися і не зламатись,
Вміти у сідлі триматись.

Хоч іноді здається - це кінець...
Ти мокнеш під дощем, як сірий горобець.
І думаєш, чому все так погано,
Не видно ні просвітку, все в тумані...

Хто б ти не був - чи дівчина або ж юнак –
Запам'ятай одне: затисни волю в кулак
І не здавайся, знай – твоє серце хоробре.
Все буде якнайкраще, буде добре.

Та буде це на фініші, а от на старті
Тримайся, йди вперед та попри втому
Тягар випробувань неси і досягай мети!
Ніколи не здавайся й не корись нікому!

ЗМІСТ

Скрижалі часу.....	3
Сім чудес України.....	8
Україна – єдина, одна!.....	9
Ранок. Схід. «Град» порушив спокій.....	10
Чи можемо спокійно спати.....	11
Там, біля хати, червоніла калина.....	12
У житті, наче у віртуальній грі.....	13